

Szám.

persze  
e ezzel  
hogy a  
s mellé,  
ig úgy,  
en ír-  
iti ma-  
almák-  
iskékre.  
gyszerre  
zaporán  
lerázza  
an több  
en éjjel  
kedves  
pad álla-  
éjjel sé-

a sünt  
tértelen  
mellett  
rtékony  
az em-

gó bácsi

Augusztá,  
leme egy  
beküldök  
n megje-  
vigjátéket  
tek még  
Jolánka

mü napi-

yes ada-  
bácsi.

um épület.  
ten.

# KIS LAP



MIT SZÓLT A MADÁRKA? (Lásd a 187. lapon.)

XXXV. kötet, 12. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.  
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1888. szeptember 16-án.

## BÉLA FUTÁSA.

— Kicsi történet. —

Elbeszéli *Ida néni*.

is diákok bújára csak egyszer esik egy héten vasárnap, és ez még csak nem is hosszabb nap a hét bármelyik napjánál. Hogy a drága szabadságidő ne vesszen kárba, Janika és a náluk lakó Béla késő estig játszottak és tán hétfő reggelig sem unnak bele, ha Janika mamája megengedte volna.

— Fiúk, mondá, elég volt a játékból, most menjetek már aludni! Holnap korán kell fölkelni, mert iskolába mentek.

Nem valami nagy kedvök volt a lefekvéshez, de ha a mama parancsolt, szót kellett fogadni. Ezt nemcsak Janika tudta, hanem Béla is, aki csak néhány hét óta lakott Mari néninél. De Béla urfi mérges volt, és mikor a néni magukra hagyta őket, dühösen felkiáltott:

— Nem ér semmit! Fapitykét sem ér! Lyukas mogyorót sem ér!

— Mi? Micsoda? — kérde Janika csodálkozva.

— Hát a vasárnap este, — felelt Béla. Nem adom a szombat estének egyetlen egy minutáját száz vasárnap estéért!

— Ugyan miért?

— Janika, csacsika, hát nem találd ki? Mert a szombat után következik a vasárnap, a vasárnapra pedig a hétfő.

— De hisz az nem baj, — mondá a kis Janika. Annak úgy kell lenni.

— Már hogy ne volna baj! — kiáltott Béla, mikor az iskolába kell menni!

— Én szeretem az iskolát, — állítá Janika. Olyan jó ott lenni a többi fiuval.

— No persze, az ilyen kicsike kis tacskozó, mint te, az csak mulat az iskolában. Hiszen te még nem is tanulsz, — szólott Béla megvetőleg.

De már erre Janika megsértődött.

— Kérem, én már az első osztályba járok, — mondá büszkén. Én már írni, olvasni és számolni tanulok. Már irkába irunk, és nemcsak a palatáblán! Holnapra feladványt is kaptunk, még pedig kettőt is egyszerre. Ha nem hiszed, megnézheted, ott vannak az író asztalon.

— Nagyszerű feladványok, mondhatom! — gunyolódott Béla. Igazán dicsekedhetel velök. Tessék, itt van az egyik! Az ábéczés könyvből ki kellett írni három sort. Olvassuk meg... éppen tizenöt szó.

— De a számtani feladványom nehéz volt!

— Persze hogy nehéz! Lássuk csak:  $8 + 4 = 12$ ,  $8 + 5 = 13$ , az utolsó tétel meg éppen hibás:  $9 + 3 =$  tizenkettő és nem 13.

Janika e nagy kudarc után az ágyba bujt és nem válaszolt semmit. Béla pedig szinte mérgesen rákiáltott:

— Oh te kis oktondi! Azt sem tudod mennyi  $9 + 3$  és mégis diáknak tartod magad? Szeretném tudni mit csinálsz majd, ha a gimnaziumba jársz mint én, és annyit kell tanulnod, mint most nekem.

— Hát megtanulom, válaszolt Janika, ki ismét visszanyerte bátorságát. Akkor én is olyan nagy fiu leszek, mint te.

— No jó, — szólott most Béla az ágyhoz menve és egészen Janika fölé hajolva. Azt hiszed, hogy ez valami könnyű dolog, pedig ennek a fele sem tréfa. Hallgasd csak, mit kell majd tanulnod: latinul konjugálni, deklinálni, diktálni; áltörttel, ve-

gyes, tizedes törtékkel, milliókkal, billiókkal számolni; hozzá meg német nyelvtanból a der-die-dast bevágni, aztán még geometriát, fizikát, geografiát, fotografiát, telegrafiát...

Tudja Isten meddig folytatta volna Béla még így, hogy a kis fiura a különös nevekkel rá ijessen, ha észre nem veszi, hogy az már nem is hallgat reá. Janika magára rántotta a paplant, úgy, hogy az orra hegye sem látszott ki és szerencsésen el is aludt. Béla szintén lefeküdt, de magában egyre dohogott.

— Szeretném tudni, minek adtak engem ide a városba! Hát otthon a nevelő urral nem tanultam eleget? Milyen jó dolgom volt! Mamácska mindent adott, mindent engedett, apácska szintén, itt pedig Mari néni úgy parancsolgat, mintha az inasa volnék. Multkor vacsorát sem adott, mert nem akartam neki szót fogadni. Hát a kis Jani vagyok én? Mit parancsolgatja nekem, hogy a latin szókat tanuljam! Ha nem tudom, az én károm. Mi köze valakinek hozzá, hogy én mit teszek? Mért kell latin fordítást írnom akkor, mikor jobban szeretnék rajzolni. Miért a tornatanító parancsára ugrálni, mászni, bukfenczet hányni, mint valami pojáczának, mikor nekem éppen pihenni volna kedvem? Mert az órarendben úgy van megírva? Bánom is én azt az óra rendet! Hát szentírás az, hogy úgy megtartásák? Azok a tanárok is örökké csak regulázzák az embert. Nem parancsolt eddig nekem senki, ezután sem fog. Tovább én nem tűröm ezt a kinzást! Máris beteg vagyok. Haza megyek és megmondom apácskának, hogy én csak otthon akarok

tanulni a nevelőnél, mint eddig. Ha török szakad elmegek haza, nem maradok itt tovább egy napig sem! Nem leszek tovább a tanároknak és Mari néninek a bolondja, nem én!

Ezzel elaludt az urfi. Már az igaz volt, hogy a szülei háznál, falun egész másképp folyt a dolga. A mama, a szüleinél lakó nagymama, meg az apa is úgy elkenyeyztették, hogy jobban már nem is lehetett. Így nem is csoda, hogy a különben szép tehetségű, eszes Bélából szeszélyes, akaratos, szenvedhetetlen fiu lett. Nevelőt tartottak mellette; de ő még annak is kívánt volna parancsolni és azt szerette volna, hogy a nevelő kövesse az ő akaratát. De mivel nem tudott ilyen tanítóra akadni és örökös háboru volt közte és a nevelő közt, atyja végre is megunt a dolgot és a városba adta, hogy a nyilvános iskolába járjon. A terv az urfinak nagyon tetszett, amíg nem kellett komolyan munkához látni és igazán tanulni. A tanulás magában nem esett nehezére, jó felfogása volt és kétszeri átolvasás után hibátlanul tudta a leczkékét; de amihez egyáltalán nem tudott hozzá törődni, az a rend és a fegyelem volt. Fájt neki, hogy engedelmességhez és pontossághoz kellett szoknia, amiről eddig fogalma sem volt. Otthon nem büntették, itt pedig az iskolában a szigoru tanárok nem törődnek vele, hogy ő gazdag urfi, és a legkisebb hibát sem engedték el neki. Legalább Mari néni ne lett volna olyan szigoru, akkor még csak tűrhető lett volna rá nézve ez a szoktalan élet. De bizony Mari néni szintén azt követelte, hogy Béla szót fogadjon neki, mint a kis Jani; ez

pedig több volt, mint a mennyit a kényes urfi természete elbirt. Azért akart haza menni, hogy otthon megint urfi legyen. Otthon, ha neki úgy tetszett, egész hétig tartott a vasárnap, azaz nem tanult, csak mulatott; de itt a városban a vasárnap után mindjárt jött a hétfő. Béla urfi nagy boszúságára korán kellett fölkelni, mert Mari néni nem engedte az ágyban lustálkodni. Így hát reggel éppen oly rossz kedve volt, mint este a lefekvésnél. Immel-ámmal öltözködött s a reggelinél oly sokáig iddögálta a kávé, hogy Mari néni türelmét vesztette. A kávé először nagyon forró volt, aztán meg nagyon hideg, majd keserű mint a méreg, és mikor Mari néni cukrot tett a csészébe, akkor meg nagyon is édes. Nem csoda, ha a jó néni végre kifogyott a a türelméből s szigoruan mondá:

— Most már elég volt a szeszélyeskedésből. Ha nem tetszik a kávé, hagyj ott, vagy idd meg úgy, amint most van. És siess, mert már nyolczra jár az óra!

Durczásan kelt fel Béla az asztaltól és fogta könyveit. Janika is vette a táskáját és a két fiu elindult. Egy darabig együtt vitte az utjok, aztán el kellett válniok. Janika az egész uton csevegett, de Béla egy szót sem szólt, mert szökésre gondolt. A nagy templom előtt Janikának jobbra kellett volna fordulni, de Béla vissza tartotta.

— Várj csak, Janika, menjünk amarra... gyümölcsöt veszek.

— Nem késünk el? — kérdé a kis fiu.

— Attól ne tarts, hisz még csak háromnegyed nyolczra.

Janika elment vele a gyümölcsárus-hoz és ott Béla két tizeskéért körtét, szilvát és almát vásárolt. Tele tömte a zsebeit, még Janika táskájába is jutott.

— Ugyan miért veszel annyi gyümölcsöt? kérdé Janika.

— Utravalónak, felelt Béla röviden.

— Hát hova mentek ma? Talán bogarászni?

— Nem *megyünk*, hanem *megyek*! Én magam megyek, még pedig haza. Ha tetszik, jöhetsz velem.

— Hisz nincs itt a kocsitok, nem mehetsz ma haza, mondá Janika.

— Nem is kocsin megyek, hanem gyalog.

— De hiszen ti nagyon messze laktok!

— Dehogy! Nincs az messzire. Azokon a hegyeken túl van a mi falunk. Kocsin akár egy óra alatt is el lehet oda jutni, gyalog tán két óra járás. Én tán még hamarább járom meg, mert én vagyok a legjobb gyalogoló az osztályban. Jósz, vagy maradsz?

Janika habozott.

— Nem volna jobb, ha délután mennénk? kérdé.

— Miért inkább délután, mint most?

— Mert reggelre megirtam a két feladványomat és ha elmegyünk, nem adhatom be a tanító urnak, aztán ma ebédre a mama almás rétest süttet, azt nagyon szeretem...

E perczen a toronyóra elverte a nyolczat. Janika úgy megijedt, hogy a szó elakadt a torkán. Béla hangosan kaczagott:

— No Jani urfi, tessék! Ma ugyan nem kapsz almás rétest, hanem csak papi-

ros galuskát meg tintalevest. Tessék az iskolába sietni!

— Elkéstem! Bezárnak! mondá Janika majdnem sírva. Mamácska is megbüntet, ha az iskolában maradok ebédre.

— No ha félsz, gyere velem. Nálunk maradhatsz a meddig csak tetszik, szólott Béla.

— De nem haragszik majd a mamácska, ha engedelmével elmegyek? — aggódott Janika.

— Miért haragudnék? Mi rossz van abban, ha hozzánk a rokonaidhoz jössz. Aztán ha én teszem, te is teheted; én nagyobb vagyok, tudom mit csinállok.

Ez az okoskodás hatott Janikára, mert a kis fiúk szeretik utánozni a nagyobbakat még a roszban is. Most már elhatározta magát

és követte Bélát, ámbár szíve azt sugtatta neki, hogy nem cselekszik helyesen.

Béla oly gyorsan ment, hogy Janika az ő apró lábaival nem birt vele lépést tartani, mindig hátra maradt. Mikor már kint voltak a városból, kérte Bélát, hogy menjenek kissé lassabban; de Béla nem

hallgatott rá, hanem inkább még futni kezdett. Janika utána iramodott, amint csak kitelt szegénykétől.

— Állj meg, Béla! — kiáltott végre, hisz már messze vagyunk.

Béla megállt egy percze, de nem nézett hátra.



...Duzzog sokáig. (Lásd a 184. lapon.)

nézett volna hátra, nehogy a gyűlölt városnak csak a színét is lássa. Harmadszor is kérdezte Janikától, látja még a tornyot. Végre egy fordulónál egy domb eltakarta szemök elől azt a tornyot. Csak ekkor állt meg Béla és megvárta a hátramaradt Janikát, ki a szokatlan hosszas futástól egé-

— Jani, látod-e még a templom tornyát? kérdé.

Janika vissza fordult.

— Látom, monda, egészen jól látom.

— Akkor fussunk! kiáltott Béla.

És szaladt tovább lélekszakadva.

Egy darabig ment ez így, aztán megállt és újra kérde Janitól:

— Látni még a tornyot?

Mikor Janika ismét azt felelte, hogy látható, megint csak tovább futott. Világért se

szen ki volt merülve. Majdnem lerogyott a gyepre, hova végre letelepedtek az eszeveszett hajsza után.

(Vége következik.)

## A KEVÉLY PULYKA.

— Állatmese. —

**A**zt még az ellensége sem tagadhatta volna, hogy gyönyörű, hatalmas egy pulyka-kakas volt. Nem volt olyan nagy szárnyas jószág az udvaron, de még ő maga úgy hitte, olyan szép és jeles sem. Berzenkedve sétált körül a baromfiudvaron s holmi apróbb csirke, liba, kacsá még csak szóba sem mert vele állani. Hiába is tette volna, mert a kevély pulyka-kakas még csak egy pillantásra sem tartotta ezeket érdemesnek.

— Az efféle hitvány népséget észre sem veszem, gondolá.

De a maga pulyka-familiájához sem volt sokkal nyájásabb. A kicsi pulyka-csibéket, ha utjában alkalmatlankodtak, keményen megvagdosta erős csőrével. Félték is tőle s a pulyka-mamák kitértek fiókáikkal előtte.

A hatalmaskodó pulyka-kakas azonban épen nem hitte magáról azt, hogy ő szenvedhetetlen egy kevély fickó.

— Én tehetek mindent, amit akarok, mert én vagyok a legszebb, legerősebb. Mindenki hódolni tartozik nekem, még az emberek is.

Ezt pedig azért hitte el, mert a kis Milike és Lajoska ugyancsak ijedten menekültek, ha a mérges pulyka-kakas üldözöbe vette őket, sőt nem is mertek belépni a baromfi-udvarra, mikor a kevély pulyka ott volt. Szerencsére nem mindig berzenkedett ott. Napközben gyakran kísértelt a közeli mezőre, néha egymaga, néha a többi pulykával. Ezek aztán kénytelenek voltak arra menni, a merre ő vezette őket. Jaj lett volna annak, aki ellenszegül.

— Én vagyok a király, nekem mindenki engedelmeskedni tartozik! A ki daczolni mer, megérzi csőrömet!

Ezt senkinek sem volt kedve megpróbálni. De mikor távol volt, annál inkább panaszkodtak rá, kivált a gyöngébb tyukok, csibék, kacsák, akiket mindig elzavart a számukra szórt jó magocs-kától, de még pihenő helyöktől is.

Ha még olyan szép is, még is utálatos fickó! szolt egy türelmetlen tyukocska.

— Én meg azt mondom, hogy nem is szép. Bizony még a Pöttyös koma is szebb.

Erre mindnyájan nagyot nevettek, mert a Pöttyös koma egy igen öreg tyuk volt, a fél lábára sánta s már nem is igen mozdult ki az udvarról. De ott mindenki szerette, mert Pöttyös koma mindig szívesen segített a többi tyuknak csibéik fölnevelésében, védelmezte a kicsinyeket, ha pedig valami jó falatot kapirgált ki, mindjárt oda hívta a kis éheseket.

— Már hiába nevettek, szolt az előbbi tyukocska, én azt mondom, hogy Pöttyös koma szebb is, jobb is és mindenkép különb annál a garázda pulyka-kakasnál, a ki csak nagy erejében biza-kodik. Am még senki sem próbálta ezt meg. Az ilyen hetvenkedő kevély legények sokszor gyávák is.

— Magam is azt hiszem, szolt egy harmadik tyukocska. Nem is szép a mi vitéz kakas urainktól, hogy nem merik ránczba szedni.

Hallották ezt a kakasok és megröstelték. Mindjárt gyűlést is tartottak, hogy mit tegyenek.

— A tyukoknak igazuk van, szolt egy fiatal kakas. Nem engedhetjük, hogy ez a kevély pulyka az egész baromfi-udvaron hatalmaskodjék.

— Igen ám, de ő mégis csak erősebb mint mi, szolt egy másik.

— Erősebb, ha egyenként állunk vele szemben, mondá egy öreg kakas. De mi sokan vagyunk, fürgébbek is vagyunk; ha szövetkezve harcolunk, biztosan legyőzzük.

Ezt mindnyájan belátták és meg is állapították a csata tervét.

— A mig ő nem bánt, mi sem bántjuk. De ha valamelyikünket megtámad, vagy ha csibéinket, tyukjainkat akarná újra üldözni, akkor mindnyájan együtt megkezdjük ellene a csatát.

És kihirdették, hogy ezentul se csibe, se tyuk ne féljen a kevély pulyka-kakastól, hanem ha ez talán erőszakoskodni akarna, csak jelt kell adni. És ezentul mindenki járjon-keljen kedve szerint, ne térjen ki a pulyka-kakas elől.

A harczias kakasok már szinte vágytak a csatára s alig várták, hogy ellenfelök haza térjen a mezőről. Haza is tért nem sokára. De nagy volt a szárnyas sereg meglepetése, mert a kevély, hatalmaskodó pulyka- király szörnyű módon, siralmas állapotban tántorgott be s mihamar megtudták, mi történt.

Az történt, hogy a mint a pulyka-kakas a mezőn legelészett a többi pulykával, liba-csapatra akadtak, melyet a kevély pulykavezér mérgesen megtámadott. Ott volt a libapásztor leánya és védte a libáit, de az elbizakodott pulyka neki ment, azt gondolva, ez is olyan félnék kis gyermek, mint otthon Milike kisasszony. Csakhogy a libapásztor leány nem ijedt meg holmi szárnyas jószágától. Jókora bot volt a kezében, s amugy igazában elpáholta a henczegő pulyka-kakast, úgy hogy ez esze nélkül menekült. A feje kábult, a szemei bedagadtak, s alig látott, az orra fityegőjét bágyadtan lógatta le s úgy érezte, mintha minden csontja össze volna törve. S hozzá még a szégyen, hogy ilyen állapotban látják! Nem volt egy csöpp kedve sem hetvenkedni, hanem félre sompolygott és elbujt.

A kakasok látták, hogy ezzel ugyan nem egyhamar fognak harczra szállani, mert már más leczkértette meg. Sajnálták nagyon, hogy nem ők tették. Ekkor az öreg Pöttyös koma így szólt:

— Soha se sajnáljátok ezt! Sőt nagyon jó, hogy más adta meg neki a leczkét s nem került csatára a dolog egy udvarlakói közt. Majd megvállik, használt-e neki a leczke.

Egyelőre nem igen tudhatták, mert a csuffá tett pulyka-kakas betegen gúnynyasztott egy zugban. Olyan gyenge volt, hogy mozdulni is alig birt. Nem törődtek vele, feléje sem néztek s bizony talán éhen is halt volna. De volt valaki, a ki nem hagyta el: a Pöttyös koma. Vitt neki jó magocskát, ápolta, és olyan jó volt hozzá, hogy a pulyka-kakas, mikor már javulóban volt, így szólt:

— Köszönöm jószágodat, Pöttyös koma. Eddig hivalkodó elbizakodásban magamat tartottam legkülönbnek az udvarunkon, pedig csak durva hetvenkedő voltam. Most már látom, hogy mindnyájunk közt Pöttyös koma a legkülönb, mert jót tudott tenni még az ellenséggel is. A magam szomorú sorsán tanultam meg, hogy az a legkülönb, a ki a legnemesebb szívű.

Ettől fogva a pulykavezér nem hatalmaskodott többé s békesség uralkodott a baromfi udvaron.

## DUZZOGÓ ZSUZSIKA.

— Beszélyke, képpel a 181. lapon —

Elbeszéli Klára néni.



Z ÉN nevem Klára néni és ha dicsérni akarnám magamat, még azt is mondhatnám, hogy a hány gyermeket ismerek, az mind »kedves jó Klára néni« néven szólit. Annyi igaz, hogy szeretem is a gyermekeket, még akkor is, ha nem éppen nagyon jók és illedelmesek. Mert tudom, hogy ha néha

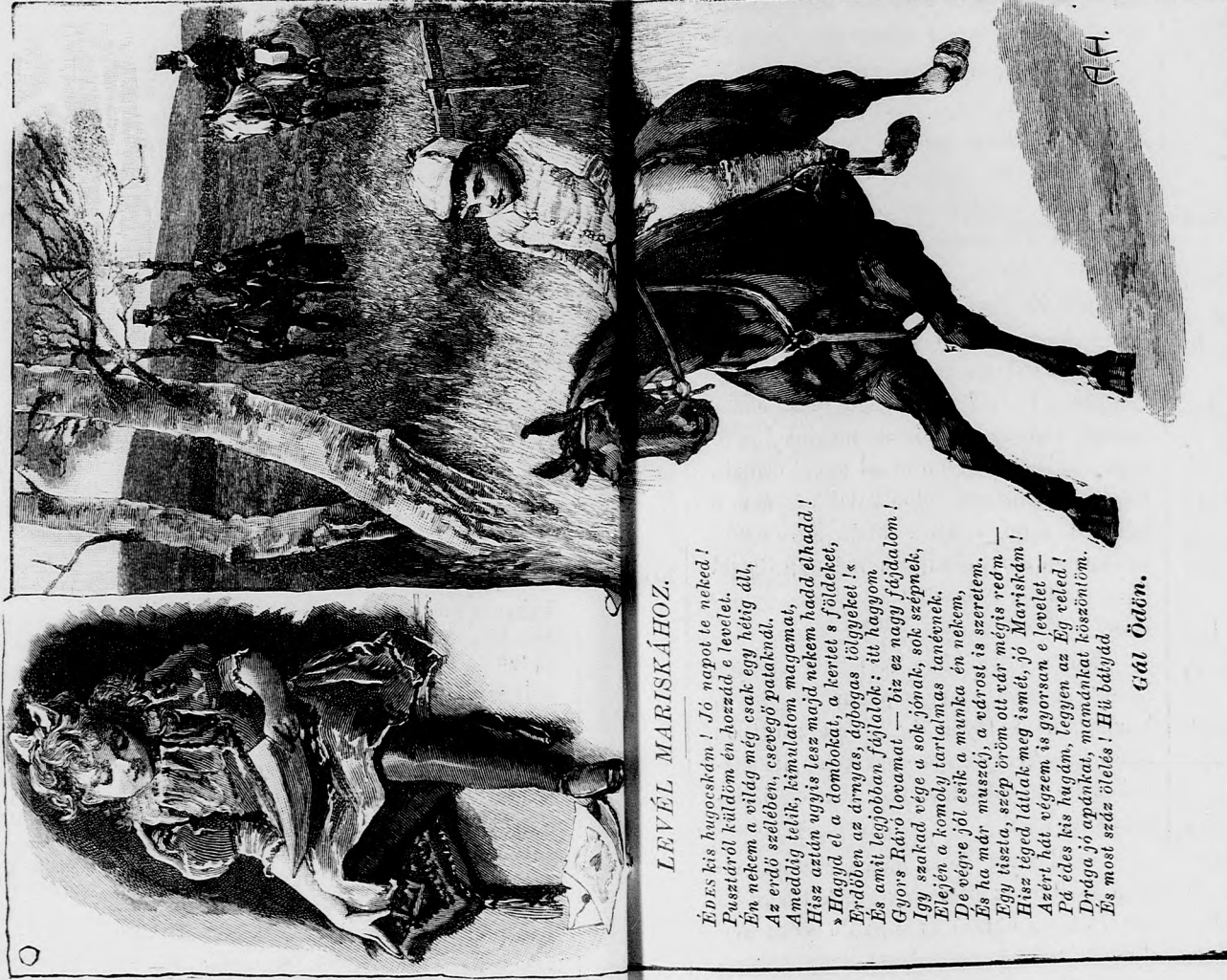
követnek is el holmi apróbb csinyt, de meg is bánják, szépen bocsánatot kérnek és akkor én aztán hogy ne bocsátanék meg?

Persze hogy megbocsátok és szeretem, ha jönnek hozzám kicsinyek és elmulatatnak. Hogy ne szeretném, mikor egymagam éldegélek itt falusi házaeskámban, kerteskémbe s csak öreg czirmos cziczám dorombol és kis kanári madárkám csicseregnek mellettem? Örülök tehát kis vendégeimnek és ők is örömmel mulatnak nálam.

De mégis volt egy kis leány, a kit nem szerettem és a ki nem szeretett. Itt volt a nyáron; a mamája azért küldte, hogy nálam a jó levegőn töltsse az egész nyarat. De biz én haza küldtem és nem is hívtam vissza. Nem is tudom, hogy egyhamar magamhoz hívom-e? Az már leginkább tőle függ. Mert a duzzogó gyereket nem szeretem.

Zsuzsika pedig — ez volt a neve — folyton duzzogott. Az, hogy folyton duzzogott, persze onnan volt, hogy minduntalan olyat követett el, amit nem kellett volna. Már ez is hiba, de még nagyobb hiba az, hogyha megmondják neki, milyen nagyot hibázott, akkor nem akarja belátni, hanem félre vonul és makranczos, kellemetlen képpel duzzog so-

káig, (Lásd a képet a 181. lapon) úgy, hogy kellemetlen csak látni is. Ezt meg aztán én nem szeretem.



#### LEVÉL MARISKÁHOZ.

Én és kis hugoskám! Jó napot te nekéd!  
Pusztáról küldöm én hozzád e levelet.  
En nekem a világ még csak egy hétyig áll,  
Az erdő szélében, csevegő pataknál.  
Ameddig télik, kimulatom magamat,  
Hisz aztán ugyis lesz majd nekem hadd elhadd!  
»Hagyd el a dombokat, a kertet s földet,  
Érdőben az árnyas, ágbogas ölygyeket!«  
És amit legjobban fájjalok: itt haggyom  
Gyors Ráro lovamat — biz ez nagy féjadalom!  
Igy szakad vége a sok jónak, sok szépnek,  
Elegén a homoly tartalmas tanéneket.  
De végre jól esik a munka én nekem,  
És ha már muszáj, a várost is szeretem.  
Egy tiszta, szép övöm ott vár mégis rád m —  
Hisz téged láttak még ismét, jó Mariskám!  
Azért hát végzem is gyorsan e levelet —  
Pá édes kis hugám, legyen az Ég veled!  
Drága jó apánkat, mamánkat köszönöm.  
És most száz ülést! Hü bóbtyád

Gál Ödön.

Szép kalitkában két gyönyörű kis kanári madaram van. Kedvenczem a két madárka, mert szépen tud füttyörészni s olyan

szelidek, hogy mihelyt a kalitkából kieresztem őket, mindjárt a vállamra, kezemre szállanak s ott várják, hogy valami jó cse-

mos czicza pedig ki van tiltva a szobából. A cziczát rendesen Zsuzsikával vittem ki, hadd tanulja meg ő is jól, hogy a macskában, akármilyen szelid, nem lehet bizni, mikor kis madarak vannak közel.

Egy napon a szomszédba mentem látogatóba. Mivel kissé tovább akartam elmaradni, Zsuzsikához így szóltam:

— Menj ki a kertbe játszani és jól viseld magadat. Vagy mehatsz a baromfiudvarra is, mikor a szakácsné a csibéknek magot szór.

Vagy egy óra mulva tértem haza. A szakácsné éppen akkor etette az apró jószágot, de Zsuzsika nem volt ott s azt hittem, a kertben sétálgat. De hogy a házba léptem, már a tornácson hangos sikoltozást, kiabálást hallottam a szobából. Ijedten nyitottam be s akkor rémültem még csak meg igazán! Zsuzsika széken, asztalon keresztül kergette a macskát, a macskának pedig a fogai közt vergődött az egyik kedves kanári madárkám.

Legelőször is persze arra gondoltam, hogy a madárkát.

megét kapjanak. Természetes, hogy mikor így szabadon röpködnek a szobában, olyankor az ablak be van zárva, a ravasz czir-

megmentssem s napernyőmmel nagyot ütöttem a cziczára, úgy hogy kiejtette a szájából prédáját és elbujt az ágy alá.

Fölvettem a szegény madárkát, mely még élt és pihegett, de vérzett is, mert a macska erősen bele vágta éles fogait. Megsinylette szegényke napokig, de mégis végre fölépült.

Persze hogy ezért nem dicsérhettem meg Zsuzsikát, hanem számon kértem, hogyan és mikép történt az a dolog. Mert a madárkát csak ő bocsáthatta ki a kalitkából. Ezt nem is tagadta, hanem mentetni próbálta.

— Nem tudtam, hogy a czicza a szobában van... mondá.

— De nem is néztél jól körül, ugy-e? Pedig tudod, hogy mikor kieresztem a madarat, előbb mindig körül nézek s ha itt a macska, kivettem.

— Igen... de... de nem gondoltam... hogy csakugyan bántani fogja... minap is itt volt és nem bántotta...

— Ugy? Tehát máskor is megtetted? Így még rosszabb. Ezentul nem szabad ebbe a szobába belépned, mikor nem vagyok itthon.

Azt hiszitek, belátta hibáját? De-hogy! Elfordult és duzzogva járt-kelt, egész estig élémbe sem jött.

Másnap, harmadnap megint csak történt efféle, végre pedig olyasmit követett el, amiért igazán megharagudtam.

A kertben egy jókora tavacska van s egy napon, amint arra sétáltam, látom, hogy Zsuzsika egy hosszú faággal nyulkál a vízbe. Oda siettem s mit láttam? A legszebb csibém ott uszott a vízben, megfulva. Mihamar kivallattam Zsuzsikát, hogy történt?

— A kis kacsák a vízbe mentek, hát azt akartam, hogy a csibe is menjen

velök. Nem akart... azért hát megfogtam, és bedobtam... azt hittem, hogy ha egyszer bent lesz, majd kiuszik.

— Oh, ez már csuf tett volt! Hiszen tudod, hogy a csibe nem tud uszni. Szándékosan ölted meg s nekem kárt okoztál.

— Nem gondoltam, hogy bele ful...

— Meghiszem. Nem gondoltál semmire, csak oktalan játéokra. De a meggondolatlan tettekből csak úgy származik nagy baj, mint a roszaságból. Ezért szigorú büntetést érdemelnél. Majd megfontolom, mit teszek.

Ha Zsuzsika ekkor szépen hozzám jő és bocsánatot kér, ha látom, hogy megbánta oktalan tettét, bizonyosan megbocsátom. De neki eszébe sem jutott efféle, hanem komoly szavaimra megint duzzogással felelt és olyan mord képet csinált, mintha őt bántotta volna valaki, és nem ő követett volna el nagy hibát. Erre aztán összepakoltam holmiját s másnap reggel haza küldtem Zsuzsikát a városba mamájához.

Mikor látta, hogy ez lett a viselete következménye, megszeppent és kérni kezdett, ne küldjem haza, mert otthon nincs szép kert, se mező, se virág, itt sokkal szebb és jobb, legalább nyáron, ő szeretett itt lenni.

— Tudom, de én nem szeretem magam mellett az olyan gyermeket, aki, ha hibázott, az oktató és dorgáló szóra csuf duzzogással felel, a helyett hogy belátná és megbánná hibáját. Hogy valaki hibát követ el, megeshetik, de akkor kötelessége minden módon jóvá tenni. Te ezt nem akarod, tehát nálam nincs helyed és nem

is lesz, mig nem hallom, hogy leszoktál e hibádról.

Nem tudom, mikor lesz Zsuzsika ismét a vendégem. Örvideni fogok, ha esztendőre már méltó lesz rá.

### MIT SZÓLT A MADÁRKA?

(Képpel a czimlapon.)

**A**Z A Vicza, rosZ Vicza  
A ruhácskát szaggatja!  
Jaj a pajkos, kicsi hamis —  
Szaggatja is, piszkolja is!  
Gazdálkodni mikor tanul?  
Mikor javul? . . .  
Ki nem bírom okoskodni —  
Már nem győzők reá mosni!

\*

S im megjelen  
A kötelen  
Nagy hirtelen  
Egy kicsi madárka  
Es vidáman kántál.  
»Hallod-e te Klára,  
Szósz a te dolgodba! . . .  
Te sem vagy ám jobb a  
Deákné vásznánál!«

### SNUCZI ÉS PUCZI.

— Tanulságos historia, négy képpel. —



EM volt az egész udvaron nyughatatlanabb két jószág, mint Snuczi meg Puczi. Akármerre járt az ember, a két kölyök-eb mindig ott csetlebotlott, mindenbe bele ütötte az orrát, nagyott sivalkodva, ha valaki véletlenül rájuk hágott, mikor a lábai alá kerültek.

De akárhányszor kerültek bajba, csak nem okultak rajta, a következő perczben már elfelejtették, mi történt velök, még ha verést kaptak is a szakácsné-től, a ki nem szerette, hogy a kis csibéit

üzögették. Snuczi és Puczi épenséggel nem gondoltak arra, hogy okuljanak, ha valamit tapasztaltak, láttak, vagy hallottak. Csak addig gondoltak mindenre, a mig mulatságuk telt benne s bele fogtak akármibe, ha ugy gondolták, hogy kedvökre való lesz. Anyjok, az öreg eb, váltig intette, oktatta őket, de arra vajmi keveset hallgattak. Kivált a Snuczi. Ez volt mindig a vezér, ha valami csinyt kellett elkövetni. Persze, Puczi sem volt sokkal jobb, mert ha jobb lett volna, nem követi a rosZ példát, hanem hallgat az anyjára.

— No bizony, mikor mindig olyan unalmas dolgokat beszél, hogy ülünk szépen itt a zugban, elégedetlenkedett Snuczi. (Lásd a képet a 188. lapon.) Még csak ki sem visz magával az udvarból, pedig hallottam, milyen szép a világ odakint! Beszélte az öreg gunár, az kijár a mezőre.

— Bizony jó volna, ha már egyszer mi is kimehetnénk, szólt Puczi. Csakhogy nem tudjuk az utat.

— Módját ejtem én. A gazdánk gyerekei sokszor kísétálnak, majd egyszer velök megyünk.

Meg is tették mindjárt másnap. A gyerekek már kint voltak a mezőn, mikor észrevették, hogy Snuczi és Puczi utánok jöttek. Eleinte nem igen bánták, sőt mulattak a kis kutyákkal. Snuczi és Puczi nagyon pompásnak találták a kirándulást. De a megelegedés nem tartott sokáig. A gyerekek nagy sétára készültek és szaporán, egyenesen akartak céljok felé haladni. Snuczi és Puczi azonban másképp gondolkodtak, elkalandoztak jobbra-balra, folyvást keresgélni kellett őket, hogy el ne vesszenek. Snuczi bele pottyant egy vizes

árokba s kétségbeesetten sivalkodott, míg kihuzták; Puczi beleszorult egy tövisbokorba s ugyancsak összekarmolva került elő. Már így nem találták nagyon mulatságosnak a kirándulást és szerettek volna ismét otthon lenni.

— Igen ám, csak hogy ekkor már nagyon messzire jártak a háztól és tökéletesen kifáradtak. Snuczi elnyújtózott a földön és kiöltötte a nyelvét, mintha kiadni készülne a páráját. Puczi követte a példát. A gyerekek hiába hivogatták, egyikük sem mozdult.

— Ejnye haszon-talan kis jószágai! Most mit csináljunk velök? Csak nem hagyhatjuk itt?

— Nincs más hátra, mint haza vinni őket.

Ezzel Snuczi és Puczi nagyon meg voltak elégedve, de megint csak eleinte. Mert ölből vinni őket nagyon alkalmatlan volt, a gyerekek tehát zsebkendőikből köteleket sodortak, ezeket a kis kutyák derekára kötve, úgy vitték, mint valami csomagot. Feje-lába lelógott Snuczinak is Puczinak is, szörnyű módon kellemetlen volt így lógni. Már alig szuszogtak, vinnyogásuk pedig nem használt, mert a gyerekek boszusak voltak. Így aztán elcsigázva, csufosan kerültek vissza az udvarra s a ki látta őket, mind nevetett rajtuk. Szaladtak is az anyjok mellé és

egy csöppet sem dicsekedtek a kirándulással, akárhogy kérdezgette is az öreg gunár, a ki látta volt őket a mezőn:

— No, hogy tetszett odakint? Ugy-e szép ott?

Snuczi úgy tett, mintha nagyot hal-lana, Puczi meg röstelkedve futott odább. Egyelőre lemondtak a mezei kalandokról, van az udvaron úgy is elég olyan dolog, amit még nem ismernek.

Különösen egy ócska láda nagyon szurta pár nap óta a szemüket. Az egyik végéből holmi kefe-féle szerszám látszott ki, meg egy öblös palaczk, melyben valami feketeség volt. Ez még nem lett volna olyan nagyon érdekes, de a nagy tarka macska pár nap óta majdnem mindig ott volt a ládában. Kell ott lenni valami nagyon szépnek, nagyon jónak. Mi lehet az?

Leselkedtek, szimatoltgattak, (Lásd a képet a 189. lapon) de hiába. Mert vagy az öreg macska volt ott és veszedelmesen fenyegetőzött éles karmaival, vagy a cselédek valamelyike járt közel és rögtön elkergette a kutatókat. Hiába kérdezgették az anyjokat, az öreg eb csak ennyit felelt:

— Nincs ott semmi nektek való, ne üssétek bele az orrotokat olyanba, ami nem a ti dolgotok.

De Snuczi ezzel nem érte be. Már



SNUCZI ELÉGEDETLENKEDETT.

(Lásd a 187. lapon.)

hogyan is érthette volna be? Bizonyos, hogy ott valami nagyon jó van, azért őrzik oly nagyon.

— Es mind csak annak a hitvány macskának jut! Mintha mi nem volnánk különb legények!

— De ugyan mi lehet ott? töprengött Puczi.

— Oh, én tudom... fogadni mernék, hogy az a láda tele van jóféle csontocskákkal, csirkecsontokkal, libacsontokkal...

minap is láttam, mikor a szakácsné tányéron tett be oda valamit. És nekünksemmi sem jut belőle.

— Bizony jó volna hozzá férni!

— Pedig milyen jó lehet! Tudod, a szakácsné azt válogatja ki, ami neki tetszik... ez a hitvány cicza a kedvence, ezt tömi mindenféle jóval. Ha mi egyszer hozzá férünk, tudom, lesz egy hétre való csemegénk.

— Akkor megkerítjük, bármiként is!

Snuczi oly nagyszerűen leirta még ezután sokszor azokat a pompás falatokat, melyek ott a ládában lappanganak, hogy Puczi sem tudott többé másra gondolni, mint a rejtélyes ládára. Ezt a kincses ládát mindenesetre el kell foglalni. Már csak abban a palaczkban is milyen pompás ital lehet! Azt meg kell kóstolni.

Snuczi és Puczi tehát össze esküdtek, hogy a ládát elfoglalják. Csakhogy ez nem volt könnyű dolog és nem is lehetett rögtön hozzá fogni, mert minden oldalról vigyáztak reájok. Olyan időt kellett kilesni, mikor a saját anyjok nem látja őket, mert ez megtiltotta, hogy a ládához közeledjenek. Aztán az öreg mérges czicznak sem szabad olyankor a ládában lenni, mert azzal sem tanácsos viaskodni. Szörnyen éles karmai vannak. De még a szakácsnének vagy

más valakinek sem szabad közel lenni, mert mindnyájan nagyon féltékenyen őrzik azt a drága ládát.

Baj volt biz' az, hogy annyi felé kellett vigyázni, de Snuczi nem mondott le a tervről, Puczinak pedig szintén nagyon fájt a fog a tömésdek jó csemegé-re, mellyel Snuczi



...LESELKEDTEK SZIMATOLTAK.  
(Lásd a 188. lapon.)

enzi biztatta.

— Csak várjunk szépen, majd megjön az ideje. Mindig azt hallottam, hogy kitartással célzott lehet érni.

Vártak tehát és leskelődtek, aztán megint csak leskelődtek és vártak. Addig addig, míg egy napon megjött a jó alkalom, melyre vártak.

Nagy munka volt kint a mezőn, az egész háznép kiment dolgozni. A gazda pedig magával vitte az öreg ebet is. Így

már csak az kellett, hogy az öreg cicza távozzék egy kis időre a ládából.

— Bujjunk el ide a zugba, hogy a cicza ne lásson, ajánlá Snuczi. Ha nem lát, azt hiszi, hogy messze vagyunk, nem fogja féltetni a kinceit és elmegy sétálni.

Ez a ravasz számítás csakugyan sikerült is. A cicza kimászott a ládából és bebújt a pincze ablakon egy kis egérvadászatra. A két préda leső ekkor előbujt és nagy örömmel rohant a rejtélyes ládához.

A mint odaértek, kissé meg voltak akadva. Mert a láda magas volt, ők pedig még kicsinyek, nem bírtak bemászni.

— Hm! Hogy fogjunk hozzá? okoskodék Snuczi. Az már csak nem lehet, hogy most itt van a kincs az orrunk előtt és ne jussunk hozzá.

— De nem ám! mondá Puczi. Én már alig várom, hogy bele haraphassak.

— Meg is lesz. Ha ketten bele kapaszkodunk, felfordítjuk a ládát s akkor kiömlik, ami benne van, aztán össze szedjük.

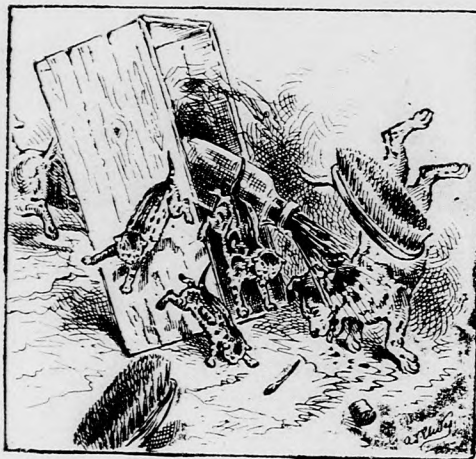
Puczi ezt nagyon böles mondásnak találta, mint mindent, ami Snuczitól eredt. Neki kapaszkodtak mind a ketten a láda szélének és roppant örömeikre a láda megmozdult... mindig feljebb billent. Snuczi büszkén kiáltá:

— No, még egy kicsit... mindjárt felfordul.

Nem is tévedett egy csöppet sem. Abban a pillanatban felborult a láda és kipotyogott minden, ami benne volt.

Csak hogy ami benne volt, az nem hasonlított egy csöppet sem ahhoz, amit Snuczi és Puczi vártak. Legelőször is kirepült egy csizmatisztító kefe, aztán a palack, melyben folyékony subiczk volt, végre pedig három kicsike kis cicza. Még

pedig ez mind éppen arra az oldalra hullott, a hol Snuczi állt, a kit először a kefe ütött fejbe, aztán a hig subiczk ömlött a szemébe és szájába, utoljára pedig a kis ciczák potyogtak nyafogva és karmolászva a földre. A szegény kis ciczák ugyancsak meg voltak rémülve és hanyatt-



... FELBORULT A LÁDA.

homlok futottak, ki merre látott, amit nem is csodálok, mert akárki is megszeppenne, ha nyugodalmatlan ágyából hirtelen így kifordítanak.

Puczi, mikor látta, hogy a titokzatos ládából mi potyog ki, még a ciczáknál is gyorsabb futásnak eredt, nem törődve egy csöppet sem azzal, hogy mi történik Snuczival. Voltaképp nagyon haragudott is Puczi, mert hát nagyon csalódott, nem volt abban a ládában semmi abból a sok

mindjárt

pet sem.  
t a láda  
ne volt.

, az nem  
hoz, amit  
szőr is ki-

tán a pa-  
czk volt,

icza. Még

mind ép-  
az oldalra

hol Snu-  
a kit elő-  
efe ütött

án a hig  
mlött a

és szá-  
ljára pe-

csiczák  
k nya-

karmo-  
öldre. A

kis czi-  
gyancsak  
tak ré-

hanyatt-  
tt, amit

is meg-  
ából hir-

tokzatos  
ánál is  
ódve egy  
nik Snu-  
udott is  
tt, nem  
ól a sok

jóbból, amivel Snuczi biztatta. Persze, leg-  
jobban bánta ezt maga Snuczi, a kinek  
nyakába szakadt a veszedelem. Alig tu-  
dott magához térni, mert a subiczka a szá-  
jába folyt és olyan rettentően rossz volt,  
hogy még! És hozzá még éppen ekkor  
tért vissza az öreg cicca s látta kicsinyei  
veszedelmét.

— Ejnye, te mihaszna gézengúz, hát  
te az én tanyámat bántod? No megállj!

S neki rohant és éles körmeivel úgy  
megkarmolászta,  
hogy Snuczi sival-  
kodva menekült  
messzire az udvar  
tulsó végébe.

Mikor az öreg  
eb hazatért, Puczi  
nagyon jámbor  
képpel ment hozzá.  
Furfangosan úgy  
okoskodott, hogy  
senki sem látta  
csinyöket, tehát  
titokban marad.  
Csakhogy biz ez  
nem úgy történt.  
Mert Snuczi egy  
ideig csak bujkált, kóborolt az udvar tulsó  
végén, de utoljára is csak haza kellett  
térnie az ólhoz, és Puczi nagy ijedelemmel  
és boszusággal látta, hogy Snuczi tele  
van mázolva valami fekete festékkel.

— Hát te mit csináltál? Hogy ke-  
rültél ilyen fekete lébe? kérdé az öreg eb.

Hasztalan lett volna tagadni, kisült az  
egész dolog. Snuczi bünbánólag megval-  
lotta, hogy ő volt a főbűnös, de biz ott volt a  
csinyénél Puczi is. Az öreg pedig így szólt:

— Pórus járhatok, meglakoltatok,  
mert nem hallgattatok intésemre. A csuf  
fekete pecsétet viseled sokáig, majd em-  
lékeztetni fog, hogy máskor ne üsd bele  
az orrododat olyanba, ami nem tartozik  
reád.

Ettől fogva Snuczi és Puczi nagyon  
megjuhászodtak és soha sem kutatgattak  
többé ott, a hol nem volt keresni valójuk.



... TELE VAN MÁZOLVA.

játok, hogy a neveteket olvassa valaki: akkor ne  
küldjétek be. F. b.) ifj. Mihalik Dezső, Deutsch  
Izsó és Jenő, Grüner Mózes, Vitályos Róza,  
Posztóczky Margit, Groó Béla, Lászlófalvy E.  
Margit és Árpád, Kuttz Zsuzsanna, Eliás Béla (hi-  
nyosan), Schweiger Margit és Ernő, Záborszky  
Anna, Krausz Imre, Thüringer Tivadar és Ervin,  
Mihálovics Évike, Csígyó Aranka és Elza, Reich-  
lin Róza, Ádám Aranka, Pirnitzer Jenő, br.  
Fekete Edith, Thuróczy Mariska, Guthy Jolán,  
Bergl Mariska, Berkó Anti és Pisti, Murárik  
Berczi, Tisza Lajos, Földessy Ilona, Somssich  
Eszter, Malmosi Magda, Bartanyi Anna és Ilona,  
Unger Adél, Szentes Ödön, Mariássy Margit,  
Neuhold Kornél, Nyáry Károly, Riszdorfer Er-  
zsike, Böhm Jolán és Erzsike, Gyárfás Mari,

## MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP«  
XXXV. kötet 9-ik  
számában közölt  
képrejtvény meg-  
fejtése:

### Nagy volt a török hatalma Budán.

Helyesen fej-  
tették meg: Ráth  
Aranka és Béla, For-  
ray Jolánka, Weisz  
Boriska és Miksa,  
Lencz Lajos, Kohn  
Ármin, Zahn Oszkár,  
Rosenberg Ilonka,  
Ivány testvérek, (Mi-  
re való volna az az  
álnév? Ha nem akar-

Cserepés Antónia és Gyula, Kamer Mayer Aladár, Weisz Ella és Imre, Kirchmayer Emil, Blum Irma, Sarolta és Paula, Uferbach Gizella, Kelemen Blanka, Czárán Zoltán, Madarász Mariska, Galgóczy Jolánka, Ujváry Aladár, Takácsy Ida és György, Degenfeld Augusztá, Katicza és Kristóf, Kelemen Ilonka, Sziklai Géza, Ráth Ilonka, Hász Mariska, Nagy Dániel, Ödön és József, Szócs Mari, Neugebauer V. (nevedet ird ki egészen, különben jövőre nem közölhetem. F. b.), Mérhay Gusztáv.

\*

A »KIS LAP« XXXV. kötet 10-ik számában közölt betű rejtvény megfejtése:

N  
h a l  
l u g o s  
h u n y a d i  
N a g y l a j o s  
b a l a t o n  
m a j o m  
b o r  
s

Helyesen fejtették meg: Záborszky Anna és Pista, Fekete Zoltán, Weisz József, b. Fekete Edith, Katona Pál, Tisza Lajos, Róth Mari és Béla, Zsiros Margit.

### FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Faschó-Moys Marianne. Ügyesen írott kis madár történetkéd csekély változtatásokkal nem sokára megjelen. — Ujváry Aladár. A rejtvény jó s a közlendők sorába igattam. — Kirchmayer Emil. 5—6000 között váltakozik, de olvasni olvasnia legalább tíz annyi. — Diósy Gyula. A küldemény beválik és sorát is ejtem. Különlevelezésre nem érkezem. — Záborszky Anna. Szerkesztése szabatos, de alakra nagyon kényelmes. Fordítottam e hiányon s már most lessed megjelenését s figyeld meg, hogyan változott meg a formája, hogy jövőre te is tihess ez irányban kísérletet. — Blau Jolán. Hol maradt a megfejtés? — Janovich Arisztid. A »Kis Lap«-nak egy elhagyott kötete, mint írod, három hosszú éven át feküdt elfelejtve a park sűrű fáí között s ez idő alatt verte szél, eső, hó; ki volt téve a négy évszak minden viszontagságának s mégis épen került ki onnan, csak a tábláját viselte meg a víz, a fagy s a hó. Mintha csak példázni akarná ez az eset az olyan derék embert, akit sorsa megtephet ugyan, arczát megvéniheti s összeviszsa szánthatja barázdásra — de lelkét épen s tisztán hozta ki a veszedelemből. Magam is most

jártam a Tatra fenyvesei alatt s bizony ha tudtam volna, örömet sietek régi kedves barátnőmhöz, ahol unokáját — téged — is személyesen ismertelek volna meg. Ujabb utra azonban most már nem vállalkozhatom, mert bőven szedtem ki a nyári szabadság időt. Hanem, ha utba ejted Bpestet, kérem látogatásodat. — **Weisz Miksa.** Julius 15. költ leveledet csak mostanában kaptam meg, s csak itt nyugtathatlak meg az iránt, hogy a rég megjelent rejtvényre küldött megfejtésed helyes. Hol bujkált eddig leveled: ez meg a m. k. posta kihüvelyezhetetlen rejtvényei közé tartozik. — **Szócs Mari.** Katonásan szólna: csakugyan berukoltam magam is. Reménylem, jó apád is fölépült azóta. — **Györi Elza.** Mint jól sejtéd, azokról az árvákról márgondoskodva van. Kívánságodhoz képest más jótékony célznak, a víz-és tűzkárvallottak nehezen gyógyuló sebének enyhítésére szántam.

### Jótékonyág.

Az tűz- és vízkárvallottak javára: Györi Elza 7 frt 20 kr., (mint jövedelmét „Forgó bácsi színháza“-ból vett két darabelőadásának, melyekben a beküldőn kívül még közreműködtek testvérei s a Holczler testvérek.)

Ez adomány a »Nemzet« című napilapban van kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.  
**Forgó bácsi.**

### A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre . . . . .	1 frt 40 kr.
Félévre . . . . .	2 frt 80 kr.
Egész évre . . . . .	5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához: Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum épület.  
Nyomtatja a kiadó tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.